

LBRIS

We know
books

REBECCA YARROS

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA
BOOKS

Următorul text a fost transcris integral din navarriană în limba modernă de către Jesinia Neilwart, curatorul Cvadrantului Scribilor de la Colegiul de Război Basgiath. Toate evenimentele sunt reale, iar numele au fost păstrate pentru a onora curajul celor căzuți.

Fie ca sufletele lor să fie încredințate lui Malek!

Colegiul Basgiath și scuturile au fost salvate cu prețul unor pierderi enorme, printre care și cea a vieții generalului Sorrengail. Strategia trebuie ajustată. Este în interesul regatului să ne aliem cu Poromielul, măcar pentru moment.

— SCRISOARE RECUPERATĂ A GENERALULUI AUGUSTINE MELGREN, DIN CORESPONDENȚA CU MAJESTATEA SA, REGELE TAURI

PROLOG

În numele lui Malek, unde se duce? Alerg după el prin tunelurile de sub cvadrant, dar noaptea s-a transformat într-o umbră desăvârșită și Xaden se pierde în întuneric. Dacă legătura dintre dragonii noștri nu m-ar fi îndrumat cât de cât în direcția lui și n-aș fi observat dispariția sporadică a luminilor-magice, nici nu mi-ar fi trecut prin cap că umblă nevăzut undeva în față.

Frica îmi strânge inima în pumnul ei înghețat și mă poticnesc. S-a ferit de priviri în seara asta, fiind supravegheat de Bodhi și de Garrick cât așteptam vești despre rana suferită de Sawyer în timpul bătăliei prin care a fost cât pe ce să pierdem Basgiathul, dar n-am idee ce face acum. Dacă observă cineva cercurile subțiri și roșiatice care-i înconjoară irisurile, va fi arestat – și probabil executat. Din câte am citit, se vor estompa în etapa asta, dar până atunci, ce ar putea fi atât de important încât să riște să fie văzut?

Singurul răspuns logic îmi stârnește un fior pe șira spinării, fără nicio legătură cu dalele reci ale coridorului, pe care le simt

prin șosete. N-am avut timp să-mi încălț ghetele, nici măcar să-mi pun armura, când clicul ușii tocmai închise m-a trezit din somnul agitat.

— *Niciunul nu răspunde*, mă informează Andarna și deschid repede ușa spre podul închis, tocmai când perechea ei din capătul opus se închide cu un sunet discret.

El să fi fost?

— *Sgaeyl încă e... furibundă, iar Tairn miroase atât a furie, cât și a amărăciune.*

Lesne de înțeles, din toate motivele la care nu-mi permit să mă gândesc, dar inoportun.

— *Vrei să-l întreb pe Cuir sau pe Chradh...*, începe ea să spună.

— *Nu! Toți patru au nevoie de somn.*

Fără îndoială că dimineață vom fi puși să patrulăm în căutarea vreunui veninos supraviețuitor. Traversez lungimea friguroasă a podului cu pași tot mai șovăielnici și tresar când privesc pe o fereastră. Mai devreme, fusese suficient de cald încât să se formeze furtuni cu fulgere, dar acum zăpada cade ca o perdea groasă, ascunzând defileul care separă cvadrantul de campusul principal al colegiului. Simt un junghi în piept și încă un val de lacrimi, aparent inepuizabile, amenință să-mi înțepe ochii dureros de umflați.

— *A început să cadă în urmă cu o oră*, spune Andarna cu blândete.

Temperatura a scăzut treptat în orele împlinite de când... *Nu te gândi la asta!* Următoarea răsuflare îmi trădează neliniștea și îndes toate gândurile cărora nu le pot face față într-o cutie mică și ignifugă, pe care o ascund undeva în adâncul sufletului.

E prea târziu s-o salvez pe mama, dar nici nu mă gândesc să-l las pe Xaden să-și găsească singur moartea.

— *Poți s-o jelești*, îmi amintește Andarna când deschid ușa spre Cvadrantul Tămăduitorilor și intru în sala aglomerată.

Oameni răniți, îmbrăcați cu uniforme de toate culorile, stau înșiruiți pe lângă pereții tunelului de piatră, iar tămăduitorii intră și ies de zor pe ușa infirmeriei.

— *Dacă aș plânge după fiecare pierdere, n-aș mai avea timp pentru altceva.*

Am învățat bine lecția asta pe parcursul ultimelor optsprezece luni. Trecând pe lângă un grup de cadeți de infanterie evident amețiți de băutură, traversez ceea ce a devenit o extensie a sălii de îngrijiri medicale, privind după mișcări discrete ale întunericii. Partea asta a cvadrantului n-a suferit pagube, dar încă duhnește a pucioasă și a cenușă.

— În cinstea mamei tale, lung să-i dăinuie amintirea! În cinstea generalului Sorrengail, făclia Colegiului Basgiath! Îmi strigă unul dintre cadeții din anul al treilea și, simțind că stomacul mi se încordează și mai tare, îmi văd de drum fără să-i răspund.

Când mă apropii de colț și trec mai departe, zăresc o pată de întuneric acoperind partea dreaptă a peretelui, doar pentru o clipă, apoi dau cu ochii de scara care coboară spre camera de interogatorii, păzită de o parte și de alta de câte o gardă obosită. Umbrele alunecă în jos, pe trepte.

La naiba! De obicei, mă bucur când am dreptate, dar de data asta speram să mă înșel. Încerc să iau legătura cu Xaden pe cale mentală, dar descopăr doar un zid gros de onix rece.

Trebuie să trec de gârzi. Mira cum ar proceda?

— *Deja l-ar fi omorât pe locotenentul tău, convinsă că procedează corect*, răspunde Andarna. *Sora ta e un călăreț de tipul celor care întâi acționează și abia apoi pun întrebări.*

— *Nu mă ajuți!*

Puținul pe care l-am mâncat la cină amenință să-și facă apariția din nou. Andarna are dreptate. Mira l-ar omori pe Xaden dacă ar afla că a canalizat putere din pământ, indiferent de circumstanțe. Dar ideea de a acționa cu convingere? Asta nu-i rea. Îmi adun pe chip toată aroganța de care sunt în stare sau pe care o pot simula, îmi îndrept umerii, îmi înalț bărbia și pornesc spre gârzi cu pași apăsați, rugându-mă să par mai sigură pe picioare decât mă simt de fapt.

— Trebuie să vorbesc cu prizonierul!

Cei doi bărbați schimbă priviri, apoi cel mai înalt, din stânga, își drege glasul.

— Avem ordine de la Melgren să nu lăsăm pe nimeni să coboare scara asta.

— Spune-mi – îmi înclin capul într-o parte și-mi încrucșez brațele ca și când mi-aș purta toate pumnalele... sau măcar încălțăminte, dacă bărbatul în mod direct răspunzător pentru moartea mamei tale s-ar afla la câteva trepte de tine, ce ai face?

Garda mai scundă își pleacă ochii, dezvăluind o tăietură deasupra urechii.

— Avem ordine..., începe să spună bărbatul mai înalt, privind capătul împletiturii mele, care s-a desfăcut în somn.

— E în spatele unei uși încuiate, îl întrerup. Vă cer să priviți în altă parte cinci minute, nu să-mi dați cheia, spun, uitându-mă cu subînțeles la inelul de chei care-i atârână de centura pătată de sânge. Dacă ar fi fost mama ta și ar fi asigurat întregul sistem de apărare al regatului cu prețul vieții, îți garantez că ți-aș fi făcut aceeași favoare.

Bărbatul înalt se face alb la față.

— Goverson, șoptește cel scund. E mânuitoarea de fulgere!

Goverson mormăie și-și încordează pumnii în lături.

— Zece minute, spune. Cinci pentru mama ta și cinci pentru tine. Știm cine ne-a salvat azi.

Îmi face semn cu capul spre scări.

Dar nu știe. Nimeni nu-și dă seama ce sacrificiu a făcut Xaden ca să-l omoare pe Întept... pe generalul lor.

— Îți mulțumesc!

Pornesc pe scări cu un tremur în genunchi, ignorând mirosul greu de pământ umed care-mi pândește mintea, încercând să-mi tulbure stăpânirea de sine.

— Nu pot să cred că a venit aici!

— Probabil că vrea să obțină informații, observă Andarna. N-am ce să-i reproșez dacă vrea să înțeleagă cine este, ce a devenit.

Dorul din vocea ei mă tulbură din mai multe motive.

— Nu-i un veninos lipsit de suflet. Încă e Xaden. Xaden al meu! izbucnesc, ținându-mă cu dinții de singura certitudine în timp ce cobor fără zgomot.

— Știi ce se întâmplă cu cei care canalizează din pământ! mă avertizează.

Dacă știi? Da, știu. Dar accept ce știi? În niciun caz!

— Dacă s-ar fi pierdut cu totul, m-ar fi secătuit deja, doar a avut nenumărate ocazii pe parcursul nopții, mai ales când dormeam. Dar ne-a salvat și a riscat să fie descoperit pentru a-mi sta alături ore întregi. A luat putere din pământ o singură dată. Cu siguranță putem să-i îndreptăm sufletul acolo unde s-ar putea să se fi... frânt, spun în continuare, refuzând să admit mai mult de atât. Știi deja ce părere are Tairn și mă epuizează gândul că va trebui să mă lupt cu voi, amândoi, așa că te rog, în numele lui Amari, susține-mă!

Legătura directă dintre noi strălucește delicat.

— Bine.

— Vorbești serios?

Mă opresc subit pe scară, lipindu-mi palma de perete ca să mă echilibrez.

— Sunt o necunoscută la fel de neînțeleasă ca el, și totuși ai încredere în mine. Nu voi deveni încă o adversară cu care să fii nevoită să te lupți.

Vai, slavă zeilor! Cuvintele ei îmi pătrund până în măduva oaselor și-mi aplec capul de ușurare. Abia după ce le-a rostit mi-am dat seama cu câtă ardoare îmi doresc să le aud.

— Îți mulțumesc! Și ai tot dreptul să afli de unde te tragi, dar n-am niciun dubiu în privința caracterului tău, spun, coborând hotărâtă și ultimele trepte. Ar trebui să hotărăști singură dacă vrei să-ți cauți familia, dar mă tem că Melgren...

— Am incendiat veninosul în timpul bătăliei, mă întrerupe brusc, turuind cuvintele dintr-un foc.

— Ai... dreptate.

Mă încrunt și-mi continui drumul pe scara spiralată, spre celulele pentru interogatorii. Apariția ei, faptul că și-a schimbat

culoarea solzilor, m-a uluit prea mult ca să mă mai gândesc la mănuiitorul întunecat cuprins de flăcări. Din câte știu, nu s-a mai întâmplat ca veninoșii să ia foc. Nici Tairn n-a spus nimic.

— *M-am gândit toată noaptea la asta. Simt magia altfel când îmi schimb culoarea. Poate că în momentul acela, când mi-am folosit puterea, am afectat veninosul, l-am slăbit suficient încât să facă bășici.*

Andarna vorbește puțin mai rar, doar cât să poată articula cuvintele în întregime.

— *Asta ar putea să schimbe... totul, spun, moment în care aud voci înăbușite dedesubt și grăbesc pasul. Categorie merită să cercetăm problema mai târziu.*

Dar nu sunt dispusă s-o periclitez, strigând în gura mare că Andarna ar putea să fie arma noastră cea mai nouă, în niciun caz acum, când deja a început să circule zvonul că vom încerca să încheiem o alianță cu Poromielul. Ce ar putea fi mai groaznic decât ca liderii s-o pună în pericol? Ca liderii întregului Continent s-o facă?

— Împotrivește-te cât vrei, dar puterea aia care-i curge prin vene? spune Jack în batjocură și îl aud tot mai clar pe măsură ce mă apropiu de ultimele cotituri. Nu degeaba și-o doresc cei aflați la putere. Îți dau un mic sfat, ca între frați. Bagă-ți mințile în cap, supune-te și găsește-ți alta de futut! Dacă faimoasa ta stăpânire de sine s-ar clătina chiar și o clipă în ceea ce o privește...

— *Niciodată!* i-o întoarce Xaden cu o răceală letală în glas.

Inima mea își dublează ritmul bătăilor și mă opresc chiar înainte de ultima cotitură a scării în spirală, rămânând ascunsă de privirile lor. Jack se referă la mine.

— Nici măcar tu n-ai puterea să alegi ce parte din noi o să dispară mai întâi, Riorson, zice Jack râzând. Dar îți spun din experiență personală că stăpânirea de sine se pierde repede. Uită-te la tine, abia te-ai hrănit de la sursă și deja ai venit la mine, disperat să găsești un leac. Controlul o să-ți scape printre degete și apoi... Ei bine, să zicem că părul ăla argintiu care te-a vrăjit într-un asemenea hal o să devină gri, la fel ca restul

trupului ei, iar cercurile alea de Inițiat din ochii tăi, care nu fac două parale, n-o să-ți rămână doar câteva zile, ci o să devină permanente.

— N-o să se întâmple așa ceva! se împotrivește Xaden, rostind apăsat fiecare cuvânt.

— Ai putea să le-o duci chiar tu, spune Jack și aud un zornăit de lanțuri. Sau ai putea să mă eliberezi, ca s-o ducem împreună. Cine știe, poate că o s-o lase în viață doar ca să te țină în lesă, până când o să te transformi într-un Asim și o s-o uiți cu totul.

— Du-te naibii!

Încleștez pumnii. Jack știe că Xaden a canalizat putere. Îi va spune primei persoane care-l interoghează și Xaden va fi arestat. Cei doi încep să se certe la doar câțiva metri de mine, dar cuvintele lor se pierd în uraganul din mintea mea. Pe toți zeii, risc să-l pierd pe Xaden așa...

Nu pot! Nu vreau! Refuz să-l pierd, să-l las să se piardă pe sine!

Frica încearcă să-mi încolțească în inimă și o înăbuș, interzicându-i aerul pe care trebuie să-l poată respira ca să crească. Singura forță mai puternică decât puterea care-mi pânzește în trup e hotărârea care-mi îndreaptă șira spinării.

Xaden e al meu. E inima mea, sufletul meu, totul din mine. A canalizat putere din pământ ca să mă salveze și sunt hotărâtă să cutreier lumea în lung și-n lat ca să găsesc o cale de a-l salva la rândul meu. Chiar dacă ar trebui să mă tocmesc cu Tecarus ca să pun mâna pe toate cărțile de pe nenorocitul ăsta de Continent sau să capturez mănuiitorii întunecați unul câte unul ca să-i interoghez, voi găsi un leac.

— *Îl vom găsi împreună, îmi promite Andarna. Mai întâi vom epuiza toate resursele din apropiere, dar dacă am dreptate și într-adevăr l-am transformat pe veninosul acela fără să vreau, când mi-am schimbat culoarea solzilor, atunci probabil că toți ceilalți din neamul meu știu cum am putea să dezvoltăm o astfel de tactică. Cum să-l schimbăm pe el. Să-l vindecăm pe el.*

Mi se taie respirația când mă gândesc la posibilitatea asta, la prețul pe care ar trebui să-l plătim.

— Chiar dacă ar fi așa, nu vreau să mă folosesc de tine ca să...
— Dar vreau să-mi găsesc familia! Știm amândouă că e inevitabil să primim ordinul de a-i găsi pe cei din neamul meu, mai ales acum, când conducătorii voștri au aflat ce sunt. Așa că s-o facem în condiții impuse de noi și în interesul nostru. Să urmărim toate căile posibile pentru găsirea unui leac.

Are dreptate.

— Se poate ca toate căile posibile să necesite încălcarea câtorva legi.

— Dragonii nu se supun legilor oamenilor, contrează Andarna pe un ton care-mi amintește de Tairn. Nici tu nu trebuie s-o mai faci, din moment ce ești călărețul lui Tairn și legată de mine.

— Adolescență răzvrătită, mormăi, schițând în minte vreo șase planuri diferite, dintre care jumătate chiar ar avea șanse de reușită.

Chiar dacă sunt călărețul lor, tot sunt unele lucruri care ar duce la execuția mea... la a mea și a oricărei alte persoane pe care aș avea încredere s-o implic. Încuviințez în sinea mea, acceptând riscul, măcar în ceea ce mă privește.

— Va trebui să păstrezi din nou secrete! mă avertizează Andarna.

— Doar pe acelea care-l protejează pe Xaden.

Ceea ce, în clipa de față, înseamnă că trebuie să-l împiedic pe Jack să dea în vileag conversația tocmai auzită fără să-lucid, pentru că nu ne-am permite vânătoarea de vinovați pe care ar declanșa-o moartea singurului nostru prizonier.

— Ești sigură că n-ar fi mai bine să-l întreb pe Cuir sau pe Chradh...

— Da! îi răspund, pornind în jos pe scări, pentru că există o singură persoană, pe lângă Bodhi și Garrick, în care chiar pot să am încredere că va pune interesele lui Xaden pe primul loc, o singură persoană căreia pot să-i destăinui adevărul în întregime.

— Spune-i lui Glane că am nevoie de ajutorul lui Imogen.

Nu voi muri azi.
Îl voi salva.

— ANEXA PERSONALĂ A LUI VIOLET SORRENGAIL
LA JURNALUL LUI BRENNAN

CAPITOLUL 1

După două săptămâni

Zborul în ianuarie ar trebui să fie interzis de Codex. Din cauza furtunii năvalnice și a ochelarilor de zbor care mi se tot încetșează, nu văd nimic în timp ce înfruntăm ninsoarea grea și vântul șuierător peste munții din preajma Basgiathului. Cu speranța că mai avem puțin și trecem de culmea urgiei, apuc oblancurile șeii cu mâinile înmănușate și mă țin strâns.

— Ar fi inoportun să murim azi, spun prin căile de comunicare mintală care mă leagă de Tairn și Andarna. Doar dacă nu cumva încercați să mă țineți departe de întrunirea Senatului din după-amiaza asta?

Am așteptat mai bine de o săptămână să primesc ordinul deghizat în invitație din partea consiliului regelui, dar întârzierea e ușor de înțeles, din moment ce tratativele de pace fără precedent pe care le desfășoară în campus au ajuns în ziua a patra. Poromielul a declarat în mod public că ne va întoarce spatele dacă va trece și ziua a șaptea fără să obținem o înțelegere și situația nu prea arată bine. Sper doar să-i găsesc pe toți în toane bune când mă voi prezenta înaintea lor.

— *Vrei să ajungi la timp? Ai grijă să nu mai cazii! mi-o întoarce Tairn.*

— *E ultima dată când îți spun: N-am căzut! îl contrazic. Am sărit ca să-l ajut pe Sawyer...*

— *Nu-mi aminti!*

— *Nu puteți să patrulați fără mine la nesfârșit, ne întrerupe Andarna din adăpostul călduros al Văii.*

— *E periculos aici, îi atrage atenția Tairn, probabil pentru a suta oară. Pe lângă problema intemperiilor, căutăm mânuitori întunecați, nu ne plimbăm de plăcere.*

— *N-ar fi indicat să zbori pe vremea asta, spun și eu, privind în jur după Ridoc și Aotrom, dar văzând doar ziduri albe.*

Mi se strânge inima. Cum ar putea cineva să zărească vreun mânuitor întunecat aflat la zeci de metri sub noi, când nu distingem nici relieful înconjurător sau nu-i vedem pe colegii noștri de detașament? Nu-mi amintesc să mai fi pomenit cineva un asemenea șir de furtuni precum cele care asaltează colegiul de război de două săptămâni încoace, dar fără...

Mama. Durerea îmi înfige în piept vârfulurile ghearelor ei ascuțite și-mi înalță chipul pentru a simți înțepăturile usturătoare ale zăpezii pe pomeți, încercând să mă gândesc la orice altceva, ca să pot respira în continuare, ca să pot merge mai departe. O voi jeli mai târziu, mereu mai târziu.

— *E doar o patrulare scurtă, se tânguie Andarna, trezindu-mă din reverie. Am nevoie de antrenament. Cine știe în ce condiții vom zbura în căutarea neamului meu?*

„Patrulările scurte” s-au mai dovedit a fi fatale și nu caut motive ca să-i testez ipoteza legată de efectele focului ei. E adevărat că puterea mânuitorilor întunecați e limitată dincoace de scuturi, dar sunt luptători letali. Aceia care n-au reușit să scape după bătălie s-au folosit de elementul surprizei pentru a adăuga mai multe nume pe lista morții. Prima Aripă, A Treia Aripă și chiar și Divizia noastră Gheară au suferit pierderi.

— *Atunci exersează distribuirea uniformă a magiei astfel încât să-ți menții căldura în toate extremitățile pe timpul zborului,*

pentru că aripile tale n-ar putea să suporte greutatea acestei gheți! mârâie Tairn în văzduhul înțesat de zăpadă.

— *„Aripile tale n-ar putea să suporte greutatea acestei gheți”, repetă Andarna, îngânându-l pe față. Și totuși, ale tale reușesc ca prin minune să-ți poarte greutatea orgoliului.*

— *Caută-ți o oaie și lasă-i pe adulți să discute în liniște!*

Mușchii lui Tairn se mișcă ușor sub mine, într-o ordine familiară, și mă aplec înainte atât cât îmi permite șaua, pregătindu-mă de picaj.

Stomacul îmi saltă până-n gât când își strânge deodată aripile și ne înclinăm în față, spintecând furtuna. Vântul îmi trage de gluga de iarnă pentru zbor, iar centura de piele a șeii mi se afundă dureros în coapsele înghețate, în timp ce mă rog lui Zihnal să nu descoperim un vârf de munte direct sub noi.

Tairn revine la orizontală și, după ce mi se astâmpără stomacul, îmi ridic ochelarii pe frunte și privesc spre dreapta, clipind repede. La altitudinea asta mai joasă, furtuna e mai puțin violentă și vizibilitatea e suficient de bună încât să văd coama stâncoasă aflată deasupra terenului de zbor.

— *Nu văd niciun inamic.*

Îmi lăcrimează ochii, asaltați de vânt și de fulgii de zăpadă care mă lovesc mai curând ca niște proiectile mici din gheață. Îmi curăț lentilele ochelarilor cu vârfulurile din șpalt ale mânușilor, apoi mi-i prind la loc peste ochi.

— *Nici eu. Vom încheia patrularea de astăzi de îndată ce primim confirmări de la Feirge și Cruth, mormăie Tairn.*

— *Vorbești de parcă ar fi rău că n-am mai întâlnit inamicul de trei zile în șir.*

Poate chiar i-am prins și i-am omorât pe toți. Noi, cadeții, am omorât treizeci și unu de veninoși în zona din jurul Basgiathului, în timp ce profesorii noștri se străduiesc să curețe restul provinciei. Dar numărul s-ar ridica la treizeci și doi dacă cineva ar bănuși că unul dintre ei trăiește printre noi – chiar dacă lui i se datorează șaptesprezece dintre execuții.

— *Liniștea aceasta nu îmi astâmpără neliniștea...*

Vântul șfichiuieste zgomotos deasupra noastră, iar Tairn își înalță brusc capul. Îi urmez exemplul imediat.

Vai, nu!

Nu vântul. Aripile!

Ghearele lui Aotrom îmi umplu câmpul vizual și inima îmi încremenește de spaimă. Dragonul coboară din furtună chiar deasupra noastră.

— *Tairn!* strig, dar el deja se rotește spre stânga, schimbându-ne repede traiectoria.

Lumea se învâрте, iar cerul și pământul își schimbă locurile de două ori, într-un dans amestecat, până când Tairn își întinde brusc aripile, trosnindu-le cu atâta putere, încât sunetul îmi vibrează prin tot corpul. Mișcarea îi crapă stratul de gheață, gros de un deget, de pe marginea din față a aripilor, iar bucăți mari se împrăștie în toate direcțiile.

Inspir adânc, dar tremurat, în timp ce dragonul meu dă din aripi din răsuputeri, urcând vreo treizeci de metri în doar câteva secunde și năpustindu-se drept spre Brunul Coadă-Sabie legat de Ridoc.

Furia îmi opărește aerul din plămâni când emoțiile lui Tairn mă copleșesc preț de o secundă, iar în clipa următoare îmi ridic scuturile mintale pentru a estompa fiorii cei mai cumpliți care năvălesc spre mine prin legătură.

— Nu! strig în vânt când ajungem în stânga lui Aotrom, dar, ca de obicei, Tairn face ce-l taie capul și trosnește din fălci, parcă la doar câțiva centimetri de capul lui Aotrom. E clar că a fost un accident!

De tipul celor pe care le evităm în general, când dragonii comunică între ei.

Brunul Coadă-Sabie mai mic *cârâie* când Tairn repetă avertismentul, apoi își expune gâtul, în semn de supunere.

Prin rafala de zăpadă, Ridoc privește spre mine și-și ridică mâinile nedumerit, dar nu cred că mă vede când dau din umeri cu un aer vinovat, înainte ca Aotrom să coboare, pornind spre terenul de zbor din sud.

Presupun că Feirge și Rhi și-au dat și ele raportul.

— *Nu se putea altfel?*

Îmi cobor scuturile și legăturile cu Tairn și cu Andarna răbufnesc iarăși cu toată puterea, dar cărarea strălucitoare dintre mine și Xaden rămâne în continuare blocată, lăsându-mi doar un ecou al prezenței sale obișnuite. Pierderea conexiunii constante e incomodă, dar Xaden nu are suficientă încredere în sine – sau în ceea ce-și imaginează că va deveni – pentru a o menține deschisă.

— *Nu!* răspunde Tairn, hotărând că acest singur cuvânt e suficient.

— *Ești aproape de două ori cât el și e clar că a fost neintenționat, repet în timp ce coborâm vertiginos spre terenul de zbor.*

Zăpada care acoperă pământul defileului închis e călcată în picioare și brăzdată de dâre noroioase, lăsate de patrulele nesfârșite ale cadetilor din anul al doilea și al treilea.

— *A fost o dovadă de neglijență, iar un dragon de douăzeci și doi de ani ar trebui să aibă atâta minte încât să nu întrerupă comunicarea cu echipa lui, din simplul motiv că se ceartă cu călărețul său, mormăie Tairn, domolindu-și furia clocotitoare când Aotrom aterizează lângă Feirge, Verdele Coadă-Pumnal al lui Rhi.*

Ghearele dragonului meu se agață de pământul înghețat din stânga lui Aotrom și aterizarea subită îmi scutură toate oasele din trup ca pe niște clopoței. Durerea îmi izbucnește de-a lungul spinării, lăsând partea de jos să suporte cea mai mare parte a șocului. Mă concentrez doar să respir până trece tot ce e mai rău, apoi mă împac cu ecourile zdruncinăturii și-mi văd mai departe de viață.

— *Grațioasă aterizare!* spun în gând, ridicându-mi iute ochelarii pe frunte.

— *Data viitoare, n-ai decât să zbori tu în locul meu.*

Se scutură ca un dulău plouat și-mi acopăr fața cu mâinile când văd cum zăpada și gheața se împrăștie de pe solzii lui.

De îndată ce se oprește, trag de cureaua de piele a șei, dar catarama se agață de marginea neregulată a șirului de cusături

grosolane pe care le-am adăugat după bătălie, iar una dintre ele se rupe.

— *Fîr-ar! Asta nu s-ar fi întâmplat dacă l-ai fi lăsat pe Xaden să mi-o repare!*

Mă ridic din șa, cu chiu, cu vai, ignorând protestele insistente ale încheieturilor mele încremenite de frig, și traversez cărarea înghețată de țepi și solzi pe care o cunosc la fel de bine ca pe propria palmă.

— *Doar nu Întunecatul a tăiat-o, răspunde Tairn.*

— *Nu-i mai spune așa!*

Genunchii îmi cedează și-mi întind mâinile în față ca să mă echilibrez, blestemându-mi încheieturile și ajungând pe umărul lui Tairn. După o oră petrecută în șa la asemenea temperaturi, genunchiul congestionat e o nimica toată; am noroc că încă îmi pot roti șoldurile.

— *Nu mai nega adevărul!* spune Tairn, rostind apăsător fiecare cuvânt al ordinului său fatidic, timp în care evit un petec de gheață și mă pregătesc să descalec. *Sufletul nu-i mai aparține.*

— *Exagerezi, îi răspund, neavând nicio dorință să reiau disacțiunea de la capăt. Ochii i-au revenit la normal...*

— *O astfel de putere dă dependență. Știi bine, altfel nu te-ai preface că dormi în timpul nopții.*

Își răsuțește gâtul ca un șarpe și-mi întâlnește privirea cu ochii lui aurii.

— *Dar chiar dorm, îl contrazic, ceea ce nu e chiar o minciună, dar categoric e momentul să schimb subiectul. M-ai pus să-mi repar singură șaua ca să-mi dai o lecție?* întreb, alunecând pe piciorul lui, cu fundul țipându-mi la trecerea peste fiecare solz, și aterizez pe covorul de zăpadă proaspătă, gros de-o palmă. *Sau pentru că nu mai ai încredere să-mi lași echipamentul pe mâna lui Xaden?*

— *Da.*

Tairn își înalță capul cu mult deasupra mea și își suflă un suvoi de flăcări de-a lungul aripilor, pentru a topi gheața rămasă, iar eu îmi feresc chipul de dogoarea împrăștiată subit, un contrast dureros față de temperatura corpului meu.

— *Tairn..., spun, căutându-mi tulburată cuvintele și ridicând privirea spre el. Trebuie să știi ce ai de gând înaintea întâlnirii asteia. Cu sau fără aprobarea Emphyreanului, nu pot să fac nimic fără tine.*

— *Mă întrebi dacă voi susține nenumăratele căi prin care ai de gând să sfidezi moartea pentru a-l vindeca pe cel fără speranță de salvare?* întrebă, întorcând din nou capul spre mine.

Simt o încordare sfârșitoare de-a lungul legăturii cu Andarna.

— *Nu e..., încep, dar renunț la respectivul protest, pentru că în rest, a pus bine problema. Da, în principiu.*

Mormăie din adâncul gâtului.

— *Zbor fără să-mi încălzesc aripile pentru a fi pregătit să car poveri mai grele pe distanțe mai lungi. Ți-am răspuns la întrebare?*

Se referă la Andarna. Ușurarea mi se revarsă printre buze, purtată de o răsuflare bruscă.

— *Îți mulțumesc!*

Din nări îi țâșnesc rotocoale uriașe de aburi.

— *Dar să nu-ți închipui că susținerea neabătută pe care v-o acord ție, perechii mele și Andarnei înseamnă că așa avea vreo fărâma de încredere în el.*

Își înalță capul, anunțând sfârșitul conversației.

— *Am reținut.*

Cu asta, pornesc șontac spre fâșia de pământ nivelat, pe care mă așteaptă Rhi și Quinn. Vine și Ridoc din dreapta, având grijă să păstreze o distanță respectabilă față de Tairn, o atitudine cu care îl întâmpină și dragonul meu. Bâjbâi cu degetele înmănușate, aproape amortite, pe cei trei nasturi de pe latura glugii mele de iarnă, iar postavul îmblănit îmi cade de pe nas și gură înainte să ajung la ei.

— *Toate bune pe traseele voastre?*

Rhi și Quinn par înfrigurate, dar, slavă zeilor, nevătămate.

— *Am descoperit doar același alarmant... nimic. N-am văzut nimic de interes. Și groapa în care am incendiat wyvernii a rămas doar o grămadă de oase și cenușă.*